

Trăiască

Tinerimei Române

ABONAMENT ANUAL:

Pe un an..... Lei 180—
 Pe un jumătate an..... Lei 90—
 Pe 3 luni..... Lei 40—
 Autorități și instituțiuni..... Lei 500—
 In streinătate dublu.

**ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC
 LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI
 CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 19**

REDAȚIA:

Cluj, Strada Regina Maria Nr. 4. — Telefon: 7-80
ADMINISTRAȚIA:
 Cluj, Strada Regina Maria Nr. 19. — Telefon: 10-95

Trăiască România Mare!

Colțul din sud-estul Europei — acuită prin Dunăre, Tisa, Nistru și Marca Neagră — a fost de acum 2000 de ani, până în 1918 un teritoriu bătut de furtunile istoriei. Invazia barbarilor, cutropirea și dominația turcească, ocuparea maghiară, lupte interne au mistuit forțele popoarelor, cari locuiau din vecime aceste plaiuri frumoase.

In ciuda tuturor vitregiilor istorice s'a menținut și s'a chiar oțelit în luptele purtate, populația băstinașă: Românii. In limba noastră găsim originea latină, în portul național influențe trace, în obiceiuri rămășițe dace, iar în națiunea română din această țară, găsim un popor harnic și pacific, care înțelege însă să păstreze cu energie libertățile câștigate prin lupte și să năncească pentru evoluția lui spre idealurile omenirii.

Deasupra piedecilor istoriei bătea în inima tuturor Românilor speranța unei uniți și crearea unei puternice Daco-Români.

Idealurile proclamate de revoluția franceză au fecundat și teritoriile noastre. Frații din Moldova și Oltenia, făurind unirea Principatelor, au creat acel centru de gravitate și de atracție în jurul căruia urmau să se grupeze celelalte provincii, locuite în majoritate de Români.

In 1918 s'a împlinit visul nostru secular. Jertfele aduse în luptele naționale, lupte bazate pe principile evolutive ale apusului, au fost răsplătite.

Conjunctura internațională ne-a fost favorabilă și astfel Transilvania (Ardealul), Basarabia, Banatul și Bucovina au putut să se unească pe veci cu Țara-Mamă.

Aici la Alba-Iulia cetatea, în care Mihai Viteazul a înfrânt pentru întâia oară (1600) Dacoromânia, aici unde Horia și Cloșca au fost frânți pe roată pentru răscoala lor socială și națională, aici unde la 1848 s'au dus lupte crâncene pentru eliberarea noastră națională și unde s'a decretat de peste 100.000 de delegați la 1 Dec. 1918 unirea cu Țara mamă liberă, aici serbăm azi unirea tuturor Românilor într'un Regat pe veci unit.

Dacă frații din România liberă au putut în secolul din urmă propaga idealul de unire, cu atâta succes nu este mai puțin adevărat, că principatele Moldova și Muntenia au fost întemeiate de domnitori emigrați din această Transilvanie, de unde a pornit și mișcarea de redobândire a sentimentului nostru de latinătate.

Un irendentism dărz a oțelit dela 1848 încoace toată suflarea românească din Transilvania și Banat, și numai grație unor conducători viteji — cari nu se temeau de temnițe — a unei strânse colaborări între toate clasele sociale, și mai pe urmă, grație unui program democratic și evolutiv, au putut să-și indeplinească conducătorii din trecut misiunea: păstrarea entității etnice a populației din fosta Un-

Ce coin du sud-est de l'Europe limité par le Danube, la Theiss, le Dniéper et la mer Noire a été pendant 2000 ans, jusqu'à 1918 un territoire ravagé par toutes les tourmentes historiques: Invasions des barbares, prise de possession et domination Turque, occupation maghiare et lutttes internes, dévoraient les forces des populations qui depuis l'antiquité vivaient dans ces beaux pays.

En dépit de tous les obstacles au cours des siècles, la population aborigène — roumaine — a pu se maintenir et même se fortifier et se tremper par les lutttes soutenues. Dans notre langue on trouve l'origine latine, dans notre costume national, l'influence thrace dans nos coutumes des restes des Daces, et dans les habitants de ce pays, vous trouvez un peuple travailleur et pacifique, qui entend cependant défendre avec énergie les libertés obtenues par la luttte et travailler pour l'évolution de sa race vers les idéaux de l'humanité.

Malgré toutes les entraves qui au cours des siècles ont empêché son essor, l'espoir d'une union et de la formation d'une Daco-Roumanie puissante battait dans les coeurs de tous les roumains.

Les nobles principes proclamés par la révolution française, ont trouvé aussi leur écho dans nos territoires. Les frères de Moldavie et d'Olténie, en forgeant l'union des principautés, ont crée ce centre de gravité et d'attraction autour duquel devaient plus tard se grouper les autres provinces habitées en majorité par des roumains.

En 1918 notre rêve séculaire s'est accompli. Les sacrifices faits dans les lutttes nationales, lutttes basées sur les principes évolutifs de l'occident, ont enfin obtenu leur récompense.

La conjoncture internationale nous a été favorable et de cette façon, La Transylvanie (L'Ardéal) la Bessarabie, le Banat et la Bucovine ont pu s'unir pour toujours à la Mère Patrie.

C'est ici à Alba-Iulia, forteresse où Michel le Brave pour la première fois (1600) créa la Daco-Roumanie, ici où Horia et Cloșca ont été torturés jusqu'à ce que mort s'en suivit pour leur soulèvement social et national, c'est toujours ici qu'en 1848 ont été livrées d'acharnées batailles pour notre délivrance nationale et où plus de 100.000 délégués ont décrété le 1er D'ecembre 1918 l'union au libre royaume de Roumanie et c'est enfin encore ici que nous fêtons aujourd'hui le 10e anniversaire de l'union de tous les roumains en un seul royaume pour toujours indivisible.

Si les frères de la libre Roumanie ont pu propager avec tant de succès au siècle dernier l'idéal de l'union, il n'en est pas moins vrai, que les principautés de Mol-

The South-Eastern corner of Europe, bonded by the Danube, the Theiss, the Dniester and the Black Sea, was during 2000 years until 1918 a territory which suffered all the miseries ever recorded in history. However, although the invasions of barbarous nations, the Turkish domination, the Hungarian occupation and intestine wars partey wasted the forces of the people living from ancient times in these beautiful regions, the Rumanians, the native nation, not only maintained themselves, but were also hardened through this continual resistance in an endless struggle.

In our language you will find our Latin origin, in our peasant dress, and our customs, reminiscences of our Dacian ancestors, and in the Rumanian nation of to day you will find an active and pacific people anxiously watching to keep the liberty it has earned in a continuous struggle, and working for its evolution towards the high deals of humanity.

In spite of all hindrances, the hearts of the Rumanians, throbbed with the greatest hope, to create through united forces, a strong Daco Romania.

The ideals proclaimed by the French revolution have found here a very fertile soil. Our brothers of Wallachia and Moldavia, uniting the two historical principalities, have created the centre of gravity and attraction, around which the other regions inhabited in majority by Roumanians, could gather and make a reality of a dream for which they had fought with great sacrifices for centuries.

In 1918, our dream for ages, at last was accomplished. The sacrifices brought in the national fights based on the evolutive principles of the Western countries have been returned.

The international circumstances have been favourable for us, and so, Transylvania (Ardeal) Bessarabia, Banat and Bucovina could be united for ever to the Mother-country.

Here in Alba Julia the fortress in which it was given to Michael the Brave for the first time to accomplish the Daco-Roumania (1600) here where Horia and Cloșca have been tortured to death, for their social and national revolution; here where in 1848 desperate fights have been delivered for our national freedom, and where on the 1st December 1918 more than 100000 delegates have declared the union with the free Mother-Country, here again we celebrate to day the union of all Roumanians in a Kingdom for ever united.

If our brothers of the free Roumania have been able to advocate in the last century

Questo angolo del Sud-Est europeo fra il Danubio, Tibisco, Nistro e Mar Nero fu piu di 2000 anni e fino al 1918 un territorio flagellato dalle tempeste storiche. L'invasione dei barbari, la dominazione turca, l'occupazione ungherese, le lotte interne, consumarono le energie dei popoli abitanti nei tempi remoti queste belle terre.

Malgrado tutta la gravità degli eventi storici la popolazione d'origine: la romana, si temprò nelle lotte continue. Nella nostra lingua si trova l'origine latina, nei costumi nazionali le influenze tracie nelle usanze romene resti delle abitudini dacie e nel popolo romeno abitante questo paese, un popolo diligente e pacifico il quale però intende di conservarsi con molta energia la libertà conquistata attraverso lotte ripetute e di fare qualsiasi sacrificio dei suoi ideali presenti e per lo sviluppo degli stessi verso orizzonti sempre piu umani.

Sopra tutte le difficoltà storiche palpitava nel cuore di tutto questo popolo la speranza dell'unità nazionale e della creazione di una potente Dacia Romania.

Gli Ideali proclamati dalla rivoluzione francese hanno fecondato anche le nostre terre. I fratelli di Moldavia e di Oltenia facendo l'unione dei principati, crearono quel centro di gravità intorno al quale dovevano raggrupparsi le altre provincie abitate in grandissima maggioranza da romeni.

Il nostro sogno secolare fu realizzato nel 1918. Gli enormi sacrifici fatti nelle lotte nazionali, lotte fondate sui principi dell'occidente, furono ricompensati.

Ci furono favorevoli anche i rapporti internazionali e così la Transilvania, la Bessarabia, il Banato e la Bucovina si unirono per sempre alla Madre Patria.

Qui ad Alba-Iulia, fortezza nella quale Michele il Bravo realizzò per la prima volta (1600) la Dacia Romania, qui dove Horea e Cloșca furono martirizzati a morte per il loro movimento nazionale e sociale, qui dove nel 1848 si svolsero delle lotte accanite per la nostra redenzione nazionale edoveil primo Dicembre 1918 più di 100.000 delegati decretarono l'unione alla Madre Patria, qui festeggiamo oggi l'unione di tutti i romeni in un regno per sempre unito.

Se è vero che i fratelli della Romania libera hanno potuto nell'ultimo secolo propagare con tanto successo l'ideale della unità, non è meno vero che i principati di Moldavia e di Muntenia furono fondati dai regnanti emigrati dalla Transilvania, da dove partì anche il movimento di riacquisto del nostro sentimento di latinità.

Un intenso spirito irrendentista ha temprato dal 1848 in qua, tutte le anime romene della Transilvania e Banato, e solo grazie

Die südöstliche Ecke Europas — begrenzt durch Donau, Theiss, Dnyester und Schwarzes Meer — ist ein Gebiet, welches schon seit 2.000 Jahren bis 1918 von den historischen Stürmen stark mitgenommen wurde. Die Invasion der Barbaren, Verwüstung und Unterjochung durch die Türken, ungarische Okkupation und innere Kämpfe haben dazu beigetragen, dass die Kräfte der Völker, welche dieses schöne Land bewohnten, zermürbt wurden.

Trotz stiefmütterlicher Behandlung durch die Geschichte hat die ethnische Bevölkerung: die rumänische, ihre Kräfte nicht nur bewahrt, sondern in den vielen Kämpfen auch verstärkt. In unserer Sprache könnt Ihr den lateinischen Ursprung, in der Nationaltracht den thrasischen Einfluss, in den Sitten und Bräuchen die dazischen Überreste, in der rumänischen Nation dieses Landes, aber ein ehrliches und friedliches Volk finden, welches im Stande ist, seine, durch Kämpfe errungene Freiheit mit Energie zu bewahren, und für die Evolution der menschlichen Ideale mitzuwirken. Über die historischen Hindernisse hinweg hat sich in der Seele aller Rumänen die Hoffnung einer Vereinigung und der Bildung eines mächtigen Dako-Rumänien erhalten.

Die durch die französische Revolution proklamierten Ideale, haben auch unser Gebiet befruchtet. Unsere Brüder aus der Moldau und Oltenien haben durch die Vereinigung der Fürstentümer das Gravitations- und Anziehungs-Zentrum gebildet, um welches später die anderen durch rumänische Mehrheit bewohnten Provinzen sich gruppierten.

Im Jahre 1918, haben sich unsere Jahrhunderte lang geträumten Träume erfüllt.

Die Opfer, die in den nationalen und auf Grund der westlichen Evolutionsprinzipien geführten Kämpfen dargebracht wurden, haben ihre Früchte getragen.

Die internationale Konjunktur war für uns günstig und somit konnten sich Transylvanien (Steinbürgen) Bessarabien, Banat und Bukovina auf Ewigkeit mit dem Mutterlande vereinigen.

Hier in der Burg, Alba-Iulia, wo Mihail Viteazul (Michael der Tapfere) zum ersten Male (1600) Dako-Rumänien verwirklichte, hier wo Horia und Cloșca, für ihre soziale und nationale Auflehnung, zum Tode gefoltert wurden, hier, wo im Jahre 1848 die erbitterten Kämpfe für unsere nationale Befreiung gefochten wurden und wo mehr, wie 100.000 Delegierte die Vereinigung sämtlicher Rumänen, am 1. Dezember 1918 beschlossen haben, hier feiern wir heute die in ein Königreich vereinigte, ewige Vereinigung sämtlicher Rumänen.

Und wenn auch unsere Brüder aus dem freien Rumänien im vergangenen Jahrhundert ihre Vereinigungsideale mit grossem Erfolg

davie et de Valachie, ont été fondées par des princes émigrés de cette Transylvanie, de laquelle est aussi sorti le mouvement, pour la reacquisition de notre sentiment de latinité.

Un irrédentisme hardi a trempé depuis 1848 jusqu'en 1918 tous les Roumains de Transylvanie et du Banat, et ce n'est que grâce à de courageux chefs que la prison n'intimidait point et à une étroite collaboration de toutes les classes sociales et surtout c'est grâce à un programme démocratique et évolutif que les conducteurs du passé ont pu accomplir leur mission. Celle-ci était: la conservation de l'entité ethnique de la population de l'ancienne Hongrie, et l'affirmation de leur volonté de s'unir à la libre Roumanie.

Le but principal qui était la création de la grande Roumanie ayant été atteint, après devaient suivre la fusion des provinces qui avaient vécu trop longtemps sous le joug d'une administration ennemie. Un travail dur et minutieux attendait les chefs de l'Etat roumain agrandi par l'union.

La jeunesse intellectuelle de la Transylvanie et du Banat, dont nous propageons les idées, a compris qu'elle avait le devoir de contribuer au progrès de ce pays et en Avril 1926 plus que 2000 jeunes gens s'enrôlaient dans les rangs du parti national paysan, comme une protestation et une réaction contre certaines moeurs politiques immorales.

Notre génération (Chemarea-l'Appel) a lutté avec un élan plein de jeunesse, à côté des générations expérimentées, et sous leur direction, pour l'obtention d'une vie politique normale et démocratique.

La liberté des élections, une légalité absolue, la liberté de la presse, la solidarité des classes sociales pour un but élevé; la vie économique modernisée en attachant la Roumanie à l'engrènement économique mondial; rendre plus rationnel, le mécanisme administratif économique et politique, tels étaient les buts que nous poursuivions.

Nous voulons vivre — comme de fait nous le faisons — en paix et fraternité avec les autres peuples de notre territoire, et avec nos voisins et nos amis; mais tout le monde doit comprendre que notre pacifisme intérieur et extérieur, n'est pas une faiblesse, car nous serons toujours prêts à défendre — jusqu'à la dernière goutte de notre sang, — l'intégrité de notre patrimoine uni pour toujours, et acquis par les nombreux sacrifices séculaires, par les centaines de mille de morts de la guerre mondiale et aussi par la confiance inspirée à nos grands alliés.

Tous nos ennemis comprendront que les forces vives de la nation sont centripètes et ne pourront jamais être centrifuges.

Les résultats obtenus jusqu'à ce jour par notre gouvernement, nous donnent le droit de penser, que, continuant à monter sur la route de l'évolution constructive, nous réussirons à regagner pour la grande Roumanie, ce que la Roumanie du passé a été: Une citadelle de la civilisation aux bouches du Danube, aux portes de l'Orient.

Pour pouvoir remplir au plus vite ce but rempli de grandeur, nous avons déjà commencé à organiser la jeunesse rurale et ouvrière, créant ainsi pour le parti national-paysan, l'organisme nécessaire pour la continuité des efforts commencés, et la possibilité de résoudre les problèmes entrepris.

Ici à Alba-Iulia, symbole de notre délivrance, et de l'union de tous les frères, nous renouvelons notre serment inébranlable d'être de vaillants soldats pour la grandeur de la patrie, et de la dynastie et pour le bien de l'humanité.

Vive la grande Roumanie unie

garie, și afirmarea voinței de unire cu Țara liberă.

Tinta principală ajunsă: România-Mare înfăptuită, trebuit să urmeze contopirea provinciilor trădite prea mult sub o administrație dușmană. O muncă măgulăoasă și grea aștepta pe conducătorii Statului român unit.

Tineretul intelectual din Transilvania și Banat — al cărui organ suntem — a înțeles să contribuie și el la progresul acestei țări, înșirându-se în Aprilie 1926 — în număr de peste 2000 — ca un protest și o reacțiune în contra unor apucături politice imorale, înrolându-se în rândul partidului național-țărănesc.

Cu elan tineresc a luptat generația noastră (Chemarea) alături de generațiile cu experiență și urmând conducerea lor pentru o normalizare și democratizare a vieții politice:

libertatea alegeților, o legalitate absolută, libertatea presei, solidaritatea claselor sociale pentru scopuri mărețe, modernizarea vieții economice prin încorporarea României în angrenajul economic mondial, raționalizarea mecanismului administrativ economic și politic, acestea sunt unele din scopurile urmărite de noi.

Vrem să trăim — cum de fapt și trăim — în pace și frăție cu celelalte popoare conlocuitoare, amice și vecine, dar trebuie să înțelegem toată lumea că pacifismul nostru intern și extern nu este o slăbiciune, pentru că vom apăra până la ultima picătură de sânge patrimoniul României pe veci unite, doborând prin atâtea jertfe seculare, prin sutele de mii de morți din războiul mondial precum și prin încrederea marilor aliați.

Vor înțelege toți dușmanii noștri că forțele vii ale Națiunii Române sunt centripetale și nu vor putea fi nicicând centrifugale.

Rezultatele obținute până acuma din partea guvernului nostru ne îndreptățesc să credem, că pășind mai departe pe calea evoluției constructive vom reuși să recăștigăm pentru România-Mare, ceea ce a fost și România din trecut: o citadelă a civilizației și a păcii la gurile Dunării, la porțile orientului. Pentru grabnica înfăptuire a acestui măreț scop am pășit la organizarea tineretului rural și muncitoresc, creând astfel partidului național-țărănesc organismul pentru păstrarea continuității eforturilor deja depuse și desăvârșirea problemelor atacate.

Aici la Alba-Iulia, simbolul desrobirii noastre naționale și a unirii tuturor fraților reînoim legământul nostru sfânt de-a fi ostași vrednici pentru binele Țării, pentru mărirea Tronului și binele omeniei.

Trăiască România-Mare, pe veci unită!

Trăiască Regele Mihai!
Trăiască Familia Regală!
Trăiască Înalta Regență!
Trăiască oaspeții străini!

Tineretul Partidului național-țărănesc:
Chemarea Tinerimei Române.

pour toujours!

Vive le Roi Mihai I!
Vive la famille Royale!
Vive la Régence!
Lougue vie aux hôtesétrangers d'Alba-Iulia!

La jeunesse du parti National-paysan:

Chemarea Tinerimei Române.

with such great success, the ideal of unity it is true that the principalities of Moldavia and Wallachia have been founded by princes who emigrated from Transylvania where from has started also the movement of reawakening of our latinity.

A headstrong irredentism has hardened from 1848 till 1918 all the Rumanians of Transylvania and Banat, and it is only due to leaders full of courage who got not frightened by prisons — and due to a close collaboration between all social classes, last not least to a democratic and evolutive program that the leaders of the past have been able to realize their mission: To maintain the ethnical totality of the Rumanian population, from late Hungary as well as to assert their will to be united to the free Country.

The principal aim: Greater Rumania, having been realized now had to follow the assimilation of the different provinces which had lived for too long under a hostile administration. An difficult and slow work awaited the leaders of the united Rumanian State.

The intellectual youth of Transylvania and Banat, whose ideals are propaged by our weekly paper, understood to contribute also to the progress of this country, has joined in April 1926 (over 2000) as a protest and reaction against some immoral political attitudes the national-peasant Party.

Our generation (Chemarea) has fought for the normalisation and democratisation of our political life with a youthful onset beside of the more experienced generations and following their leadership.

Free elections, absolute legality, press liberty, social solidarity for higher aims, modernisation of our economic life by connecting Roumania to the economical system of the World, rationalization of the administrative, economical and political mechanism, these are some of the aims pursued by us.

We want — as we in fact do — to live in peace and friendship with the minorities of our country, with the friendly nations and neighbours, but everyone has to understand that our internal and external pacifism is no weakness because we shall defend with our last breath the patrimony of the for ever united Roumania obtained by so many sacrifices during the ages, by the hundred of thousands of heroes of the World-war, as well as by the trust of our big allies.

The successes obtained till to day by our government, give us the right to believe that we will regain for Greater Rumania what she was in the past, if we follow the road of constructive evolution that is to be a stronghold of civilisation and peace at the mouth of the Danube, at the doors of the Orient.

To be able to realize in the shortest possible time this mighty aim, we started to organise also the rural and industrial youth. Granting in this way the national-peasant party, the means to perpetuate the already begun efforts and solve the started problems.

Here in Alba Iulia the symbol of national deliverance and unity of all Rumanian brothers we repeat our oath to be worthy soldiers for the sake of the country the grandeur of the Crown and the welfare of humanity.

God save Greater Rumania, united for ever.
God save the King Mihai I.
God save the Royal family.
God save the Regency.
Long life all the foreign visitors.

The national peasant party youth:

Chemarea Tinerimei Române.

alla bravura dei capi del movimento, i quali non temettero le carceri, ed alla stretta collaborazione di tutte le classi sociali e grazie pure ad un programma democratico ed evolutivo, hanno potuto i capi del passato adempiere la loro missione: conservare l'unità etnica della popolazione romana della ex Ungheria ed affermare la volontà di unirsi alla Patria libera.

Dopo raggiunta la meta principale, realizzata la Grande Romania, doveva seguire la completa fusione delle provincie che troppo hanno vissuto sotto l'oppressione nemica. Un lavoro minuzioso e difficile attendeva il nuovo Capo dello stato romeno unito.

La gioventù intellettuale della Transilvania e Banato, organo della quale noi siamo, ha inteso di dare anche la sua contribuzione al progresso di questo Paese, solidarizzandosi nell'Aprile 1926, in numero di più di duemila, — nelle file del partito nazionale contadino, o ciò come una protesta e reazione contro certe abitudini politiche nocive.

Questa nuova generazione ha lottato con slancio giovanile al fianco delle generazioni esperte e seguendo la guida di quelle, per normalizzare e democratizzare la vita politica:

Libertà delle elezioni, assoluta legalità, libertà della stampa, solidarietà completa delle classi sociali per grandi scopi nazionali, modernizzazione della vita economica per mezzo dell'allacciamento della Romania nell'ingrannaggio economico mondiale, razionalizzazione del meccanismo amministrativo, economico e politico, questi sono parte degli scopi seguiti da noi.

Vogliamo vivere, come viviamo, in pace e fratellanza con le altre popolazioni coabitanti, con gli amici e vicini, però si sappia in tutto il mondo che il nostro pacifismo interno ed esterno, non significa debolezza e che difenderemo il patrimonio della Romania per sempre unita, conquistato con tanti sacrifici secolari, con le centinaia di migliaia di morti della guerra mondiale ed anche con la fiducia dei nostri grandi alleati, fino alla ultima goccia di sangue.

Capiranno tutti i nemici nostri, che le forze vive della Nazione Romana sono centripetale e non potranno mai essere centrifughe.

I risultati finora ottenuti dal nostro Governo ci danno il diritto di credere che proseguendo per la via dell'evoluzione costruttiva riusciremo, a mantenere la Grande Romania, quella che già fu la Romania del passato: Una cittadella della civiltà e della pace alle foci del Danubio ed alle porte dell'Oriente.

Per la urgente realizzazione di queste scopo-abbiamo proceduto alla organizzazione della gioventù rurale ed operaia, creando così per il Partito Nazionale contadino, l'organo della conservazione della continuità negli sforzi già fatti e di perfezione nei problemi già iniziati.

Qui ad Alba-Iulia, simbolo della nostra redenzione nazionale e dell'unione di tutti i fratelli rinnoviamo il nostro sacro voto, di essere soldati degni, per il bene della Patria, pe la difesa del Trono e per il bene dell'Umanità.

Viva la grande Romania per sempre unita!

Viva Sua Maesta il Re Mihai!
Viva l'Augusta Famiglia Reale!
Viva l'Alta Reggenza!
Vivano gli ospiti stranieri di Alba-Iulia.

La gioventù del partito Nazionale-contadino:

Chemarea Tinerimei Române.

propagieren konnten, so ist es nicht weniger wahr, dass die Fürstentümer Moldau und Muntentien (Valachei) durch emigrierte Herrscher gegründet wurden, die aus diesem Siebenbürgen kamen, von wo auch die Bewegung zur Rückgewinnung unserer lateinischen Gesinnung, entsprang.

Nach 1848 wurden alle rumänischen Seelen aus Siebenbürgen und Banat durch trotzigem Irredentismus gehärtet, und dank nur einiger tapferen Führer — die auch vom Kerker nicht zurückschrecken — und der engen Zusammenarbeit sämtlicher sozialen Klassen und nicht zuletzt dem demokratischen und evolutiven Programm, war es zu verdanken, dass die Führer der Vergangenheit ihre Mission erfüllen konnten: Die Bewahrung der ethnischen Eigenschaft und Tradition der Bevölkerung des gesessenen Ungarns und die Betonung ihres Willens zur Vereinigung mit dem freien Lande.

Der Hauptzweck wurde erreicht, Grossrumänien wurde verwirklicht, das Zusammenschmelzen der Provinzen, welche sehr lange Zeit unter feindlicher Administration lebten, war notwendig. Eine umständliche und harte Arbeit harrete auf die Führer, des vereinigten rumänischen Staates.

Die intellektuelle Jugend aus Siebenbürgen und Banat, deren Organ wir sind, war im Bewusstsein dessen, dass es ihre Pflicht ist für den Fortschritt dieses Landes einzustehen und in der Tat hatten sie sich im April 1926. — in einer Zahl von über 2.000 — als Protest- und Rückwirkung gegen einige immoralische politische Griffe in die Reihen der national-tzararistischen Partei eingereiht.

Mit jugendlichem Elan hat unsere Generation (Die „Chemarea“) an Seite der erfahrenen Generation gekämpft und ihrer Führung gefolgt für die Normalisierung und Demokratisierung des politischen Lebens:

Die Freiheit der Wahlen, die absolute Legalität, Freiheit der Presse, Solidarität sämtlicher sozialen Klassen für höheres Streben, die Modernisierung des Wirtschaftslebens durch die Einschaltung Rumaentens in die weltwirtschaftliche Zusammenarbeit, die Rationalisierung des administrativen, wirtschaftlichen und politischen Mechanismus, u. s. w. Wir wollen in Frieden und Brüdlichkeit mit den anderen Mitbewohnern, den Freunden und Nachbarn leben und in der Tat leben wir auch in Frieden, aber die ganze Welt soll es wissen, dass unser innerer und äußerer Pazifismus nicht eine Schwäche ist, denn wir werden die rumänische Erbschaft, welche durch jahrhundertelange Opfer durch Hunderttausende Tote im Weltkrieg und durch das Vertrauen unserer grossen Verbündeten, errungen wurde, bis zum letzten Blutropfen beschützen.

Die durch unsere Regierung bis jetzt erreichten Resultate berechtigen uns zu glauben, dass es uns gelingen wird, am Pfad der konstruktiven Evolution dasjenige Grossrumänien zurückzugewinnen, welches Rumaenien in der Vergangenheit war:

Eine Zitadelle der Zivilization und Friedens an der Donaumündung am Tore des Orients. Zur raschen Verwirklichung dieser hohen Ziele, sind wir zur Organisation der Land- und Arbeiter-Jugend geschritten, und haben dadurch für die national-tzararistische Partei dasjenige Organ geschaffen, welches die Kontinuität des bis jetzt dargebrachten Organ geschaffens und die Beendigung der schon begonnenen Probleme bewahren wird.

Es lebe hoch das für die Erdigkeit vereinigte Grossrumänien!
Es lebe hoch Seine Majestät der König Mihai!
Es lebe hoch die königliche Familie!
Es lebe hoch der Hohe Regentenrat!
Es leben hoch unsere fremden Gäste in Alba-Iulia!

Die Jugend der National-tzararistischen Partei

„Chemarea Tinerimei Române“.

Scrisori din Paris.

Mișcările chemăriste din Ardeal și democrația.

Asupra mișcării social-politice a „Chemării” din Ardeal se fac diferite comentarii, unele întemeiate, altele mai puțin acceptabile. Cea mai serioasă observație însă pare a fi cea a dlui Scrutator dela „Adevărul”. Ziarul din Str. Sărindar, este un ziar vechi, cu avansate idei spre stânga și cu o permanentă grijă pentru interesele claselor de jos, cu deosebire. Calitate, care l'a impus cititorilor deodată cu răspândirea miraculoasă a „Dimineții”.

Dl Scrutator este un democrat, încontestabil. Noi cei cari am inițiat „Chemarea”, suntem deasemenea democrați și toată această mișcare nu este decât democratică. Numai între noi cei din Ardeal și cei din vechiul Regat, există o deosebire — așa se vede — în ce privește felul de a interpreta acest vag cuvânt „democrație”.

Psihologiceste eu înțeleg grija pentru democrație a dlui Scrutator, pe care și-o exprimă comentând adunarea dela Blaj. De ce? Pentru că un gazetar, publicist, sau om politic din vechiul Regat, care a trăit ultima svârcolire a unui regim absolutist, care îi cunoaște istoria și moravurile, are o teamă instinctivă de câte ori vede la o mișcare a tinerimei și câte o personalitate oficială. Căci sub vechiul regim, acest fel de mișcări nu erau decât preludivul unor acte politice îndreptate de multe ori exclusiv împotriva poporului, deci anti-democratice.

Dar în Ardeal colaborarea între cei „bătrâni” și cei „tineri”, între „domni” și „proști” a fost — și suntem bucurosi să constatăm — a rămas o tradiție. Bătrânii veneau în mijlocul tinerilor fără nici un gând ascuns. Pentru că experiența avea nevoie de elan, după cum energia trebuia să fie canalizată pe drumuri experimentate.

Noi prin urmare avem o tradiție de colaborare. Voi cita și câteva date: 1437, 1514, 1784, 1848, în timpul revoluțiilor. Apoi 1791, 1849, 1861, 1863, 1868, 1881, 1891 (memoriul și replica) 1893 (când a fost condamnat Aurel C. Popovici la 4 ani închisoare) 1906, 1912 și în urmă 1916. (D. G. Bogdan-Duică îmi poate controla datele.)

Deci prezența dlui ministru al cultelor dr. Aurel Vlad, ca și a dlui dr. Voicu Nițescu ministrul Ardealului, la sfințirea steagurilor de pe Valea Târnavelor, nu este o inovație în mișcarea socială de dincoace de Carpați, și prin urmare nu merită nici un reproș.

Din această colaborare salutară pentru destinul românilor din Transilvania, s'a născut apoi o democrație, care deasemenea a rămas tradițională. Poate singura adevărată democrație din România, este cea ardelenescă.

Ardealul este un izvor inepuizabil în ce privește cercetarea fenomenelor sociale.

Și nu trebuie să fii istoric ca d. G. Bogdan-Duică, de pildă ca să descifrezi cum descrie mișcarea noastră socială din Ardeal, democrație în sensul grecesc al cuvântului.

Eu cred, că în concepția înaintașilor noștri, ca și în concepția lui Iuliu Maniu dealtfel democrație n'a însemnat niciodată o egalitate permanentă și imuabilă între toți indivizii. Întâi, fiindcă ar fi fost absurd, a doua oră, fiindcă ar fi dus la anarhie.

Nu. Democrația ardelenescă a fost regimul politic, în care populația a fost guvernată de către o elită intelectuală. Cunoaștem această elită. Ceiace a dat trăsătura profund democratică acestui regim, a fost tradiția de a se forma elita conducătoare, din toate straturile sociale ale națiunii. Cu toate acestea nu se poate spune, că aci este vorba de o aristocrație, deoarece aristocrația tinde totdeauna — în mod fatal — să devină un cast. Pe când elita democratică ardelenescă a fost deja prin originea ei schimbătoare, și inteligențele uzate, au fost înlocuite cu nouile puteri de creație pe cari le-a aruncat la suprafață vitalitatea poporului.

Apoi la noi în Ardeal toate deciziunile mari cari au interesat viitorul poporului, au fost aduse de către popor. Și elita conducătoare niciodată nu s'a opus. În toate chestiunile importante s'a organizat spontan un referendum al conștiinței naționale și plebiscitul moral al poporului a indicat calea de urmat.

Așa s'a întâmplat și în Octomorie 1928, de când a început noul regim politic românesc.

Dar — ca să termin — pentru a evita ca elita conducătoare să degeneze în cast e necesar un strâns raport de colaborare și cu plebeii, și cu acei tineri intelectuali de origine plebeiană, cari vor înlocui mâine elita veche.

Ergo: prezența dlor miniștri Vlad și V. Nițescu, la adunarea dela Blaj, a fost reclamată de respectul tradiției ardelenesti și de grija pentru adevărata democrație, care să nu mai poată fi confundată cu demagogia.

Paris, Mai 1929.

Tudor Bălțeanu.

Cetatea universitară.

Inspirată de ideea cooperăției intelectuale, cetatea universitară din Paris este concepută ca un model de organizație, merit să marcheze în viața studentescă internațională inaugurarea unei ere noi. Vechiul cartier latin, cu străzile sale întortochiate, hotelurile mohorâte și adesea însalubre, este sortit să devină în curând o reminiscență istorică. Modernizarea vieții merge cu pași repezi și nu se poate opri prin considerații romantice.

Ce e în definitiv cetatea universitară? Ea este realizarea fericită a unei idei, ale cărei aspecte le vom vedea imediat.

Pornindu-se dela constatarea, că contactul dintre națiuni și cunoașterea reciprocă sunt garanții puternice pentru pacea lumii și că în deosebi studenții viitori conducători ai țării lor trebuie să se asocieze în vederea unui ideal comun, s'a preconizat creierea unui mic oraș, care să rezolve în același timp și problema traiului material. Acest oraș urma să se constituie din căminurile, pe cari diferitele națiuni le vor ridica pentru studenții lor precum și din așezămintele comune ce ar servi necesităților igienice, culturale și de confort, adică băi, săli și terenuri de sport, biblioteci și săli de lectură etc.

Azi cetatea universitară este o realitate. În fața cochetului parc Montsouris se ridică o serie de clădiri mai mari și mai mici: sunt căminurile terminate. Alături se construiește cu răvnă în timp ce în anumite locuri simple tăblițe indică locul rezervat pentru cutare națiune. Ca stil fiecare popor a căutat să sintetizeze în piatră caracteristicile arhitecturii sale, obținându-se astfel o gamă de efecte variate, preferabilă de sigur unei monotonii neurastenizante.

Cetatea universitară a și început să se organizeze. Posedă un oficiu poștal și se proiectează prelungirea unei linii de metro până în inima ei. Nu va trece mult și un veritabil oraș — al intelectualilor — se va fi înfiripat alături de uriașa metropolă a lumii cu zgomotul ei asurzitor.

Zeci de popoare se pot fâli azi cu un cămin la Paris, cămin ce pentru studenții lor e de sigur mai mult decât un simplu avantaj de trai. Sunt printre ele popoare destul de oropsite, armenii d. ex. România lipsește. Ce e drept din inițiativa Dlui N. Iorga posedăm la Fontenay aux roses așa-numita „școala română”, dar aceasta are un caracter special și nu scuză lipsa unui cămin românesc în Citè-ul universitar. Există manifestațiuni internaționale dela cari nici un popor nu poate să se eschiveze fără a trage consecințele in-

Cetatea Neamului.

Simbol al înfrățirii și al iubirii de neam. Aci s'a plămădit eterna credință în renașterea și vigoarea poporului român. Din chinătorul sbucium al martirilor și din eroicele eforturi ale marilor înaintași. Aci s'a agitat sabia dătătoare de nădejdi a lui Mihai Viteazul, în a cărei lăcu s'au oglindat trei veacuri și mai bine de durere și umilință. Și tot aci s'a încheiat marele episod istoric, prima epopee națională, prin intrarea victorioasă a Regelui tuturor Românilor.

Aceasta e, în trei cuvinte, „Cetatea Neamului”. Altarul marilor dureri și marilor bucurii istorice.

Locul de regenerare a sufletelor amorțite și a virtuților atrofiate de asperitățile vremurilor.

Rostul acestei Cetăți-simbol nu se va pierde niciodată.

Suntem un popor în ascensiune. It toid pregătirii așezămintelor cu caracter de permanență. Ne găsim prin urmare în epoca unor frământări firești, chemate să deslege problema încurcată a viitorului. Ce for mai suprem putem găsi pe teritoriul patriei, mai bogat în momente solemne, în pagini istorice mai mult poezititoare și dătătoare de pilde vrednice de urmat?

Alba-Iulia va dădăni deci ca loc de pelerinaj pentru toți atât în momente de sărbătorire a trecutului, cât și în clipe de viitoare renaștere și îndrumare. Alba-Iulia nu aparține deci unui partid. Ea este a neamului. E Metropola biruinței naționale și a încrederii în vigoarea virtuților strămoșești. Datori suntem deci cu toții să-i preamărim cultul, lăsându-o tot mai bogată în amintiri, generațiilor viitoare.

Astăzi ne găsim din nou gata de mers spre zidurile falnicei Cetăți. Să sărbătorim prima decadă a unirii, primul mare act din istoria neamului. Veniți cu toții cu sufletul curat, desbrăcat de ură și de patimă. Ridicați-vă la înălțimea momentului. Lăsați acasă slăbiciunile omenești și intrați în Cetatea Neamului cu mintea bătănată și cu credința deplină în biruința finală. Căci unirea definitivă a provinciilor nu se poate încheia, decât prin unirea sufletească. Și simțim o mare bucurie, că fermentația acestui proces social se apropie de complectarea ei limpezte.

Fie, ca sărbătoarea din Cetatea Neamului, prima după zece ani de frământări imutabile, să reverse asupra sufletului obosit al țării boarea înăstrei și cumintății necesare.

Dr. GHEORGHE STOICA.

ALBA-IULIA.

Alba-Iulia este altarul care a ocrotit întotdeauna cuminecătura cea mai curată a conștiinții noastre naționale. Istoria Albei-Iulii se confundă cu originea noastră romanică, cu trecutul nostru războinic înviorat de impulsuni getodace, istoria cetății de pe Valea Ampoiului se confundă cu sbuciumul și tragedia — cu epopea și biruința neamului românesc... Alba-Iulia este în aceeași măsură leagănul martirajului și al marilor învingeri românești.

Cine nu știe că în Alba-Iulia oasele sfinte ale lui Horia și Cloșca au fost sfărâmate pe roată, că în temnițele din cetatea Albei-Iulii s'a spânzurat Crișan, cine ne se înfioară când își aduce aminte că pe străzile Albei-Iulii a fost pălmuit Avram Iancu?!

O mare, o foarte mare parte din tragedia Ardealului s'a petrecut în tragedia schakespeareiene în acest orașel încremenit pentru veci la poalele munților Apuseni ca măturie a trăinicieii neamului nostru în fața istoriei...

Alba-Iulia înseamnă însă — pe lângă crâmpelul îndoliat de tragedie și pământul sfințit care a cunoscut evenimente de nemuritoare bucurii și praznice naționale.

S'a încrestat pe răbojul istoriei românești, în Alba Iulia, cea dintâiu înfrunțare — deși efemeră — a visului nostru milenar sub sguiduitoarea figură voevodală a lui Mihai Viteazul, pentru că minunea să se săvârșiască mai târziu, nu pentru o clipă, ci pentru vecie...

În 1918 s'a ridicat, prin jurământul de Unire dela Alba-Iulia, mănăstirea

evitabile. Iar acestea, chiar dacă nu sunt fatalmente de ordin material, nu sunt totuși mai puțin grave.

Zilele trecute s'a pus piatra fundamentală a căminului suedez. Presa montată a făcut tapajul necesar. Din întâmplare — o simplă coincidență de sigur — are loc concomitent la „jeu de paume” o expoziție de artă suedeză. Uriașe afixe fac reclama necesară și în piețile mai importante flutură triumfător drapelul suedez. Ce propagandă mai eficace vreți?

România, pe calea refacerii economice nu va întârzia de sigur să sporească numărul căminurilor cu unul în stil românesc. Știm, că este doar chestie de timp. Aceea ce însă am vrea este deșteptarea unui interes special pentru această manifestare românească, neglijată de toate guvernele de până acuma.

Avem doar și noi o ambiție și un prestigiu.

Paris, Aprilie 1929.

Aurel Păcurariu.

uriasă a lui Manole din sânge gâlgând și oase — mănăstire botezată România-Mare.

Carpații s'au năruit din temelii năruind granițele și în bucuria mare a libertății tuturorora ne-am sărutat frații revăzuți după veacuri...

N'a fost o zi comună ziua de 1 Decembrie 1918, ci de mare învingere și afirmare istorică a voinții poporului român de a trăi liber!

O ceată de desmetici constituți într'o oligarhie plutocratică și bestială au venit însă să întunece sărbătoarea... Și după desrobirea națională a urmat o decadă întreagă o altă luptă — lupta pentru desrobirea intern-politică.

N'a desperat însă nimeni — afară doar de câțiva dezertori, — n'a descurajat nici un român cinstit și bun, căci în fruntea armatei care pornise la lupta nouă fălăia un steag, și pe steag era scris: Iuliu Maniu.

Nu e aici locul să recapitulez sumbrul capitol de sbucium intern al ultimei decade.

Important pentru istorie rămâne doar un singur fapt: a învins din nou poporul românesc și au căzut străfulgerași asupritorii!

A doua minune s'a întâmplat așa dar tot la Alba-Iulia! E abia un an de atunci... Azi parcă și plămâni își respiră aer mai ozonat și copiii cu degetele ageamii se joacă mai în libertate...

Am fost la 6 Maiu la Alba-Iulia. M'am cutremurat de tumultul fără număr al legiunilor de plugari români cari au alergat dela sute de kilometri pe jos, ca să asculte porunca lui Iuliu Maniu. Și s'a făcut la 6 Mai un rechiștoriu așa de crâncen conducătorilor de atunci ai țării și s'a rostit un așa de fierbinte jurământ-blestem împotriva oligarhiei care încătușa mădulele neamului încât desmeticii au fost siliți să plece...

— Alba-Iulia!... Tu ne-ai dăruit desrobirea națională și politică și acum ne chemi la 20 Mai din nou, ca să consolidăm cuceririle din 1918 și 1928.

Ne chemi să spunem agenților lui Rothermere că le vom rupe picioarele când vor mai îndrăzni să încalce Ardealul, iar dușmanilor interni ai neamului, că-i vom zdrobi cu pietrii când vor mai atenta la dreptul sfințit al libertății naționale — cucerit prin gâlgăiri de sânge și oase frânte...

Alba-Iulia... mănăstire ce ocrotește cea mai curată cuminecătură a conștiinții noastre naționale...

Fii binecuvântată!

Bazil Gruia.

Recunoștință și reculegere.

S'au împlinit zece ani de când înstructul național a doborât granițele așezate pe nedrept de către vitregia vremurilor între fiii aceluiaș neam. În deminul profetic al poetului: „Români din patru unghiuri, uniți-vă!... care era clișeul unui ideal visat de veacuri în șir de poporul român, dela Tisza până la Nistru, care ideal era viața însăși a acestui străjer al latinității în Orientul Europei, s'a înfăptuit după zece ani, după vitejeștile hotărâri dela Chișinău și Cernăuți, a urmat actul de sărbătoare triumfală a miilor de Români dela Alba-Iulia, ca o înfăptuire a poruncii istoriei și o pretențiune a civilizației umane.

Acolo pe altarul lui Mihaiu Viteazu, sfințit cu sângele său de martir, pentru că încercase să înnoade firul istoriei neamului român întreg, acolo, în templul înfrățirii acum zece ani s'a săvârșit cel mai drept și îndreptățit act din viața noastră națională: „Eliberarea și Unirea Românilor“, sub sceptrul Marelui Rege Ferdinand I, care a înțeles chemarea sfântă a istoriei, inspirându-se și contopindu-se pe deplin cu aspirațiile, cu sufletul neamului român!...

Suntem cea mai fericită generație a acestei patrii, pentru că ne-a fost dat să luptăm și să vedem împlinit ceea ce moșii și strămoșii noștri, secole de rând au visat numai...

Suntem covârșiți de bucuria și de entuziasmul înfăptuirii; și tocmai acest entuziasm ne stă în minte ca o păclă greoaie, prin care nu putem pătrunde și așeza în adevărata ei splendoare măreția vremurilor ce trăim. Numai perspectiva îndepărtată a vremii îndepărtate va zăgăzui și așeza în adevăratele culori și valori, aceste evenimente mari; deoarece noi cei prezenți îmbătați de isbândă, sau mărginiți și legați de pământ și de patimi, nu ne putem învinge pe noi înșine în contemplarea și în aprecierea momentelor ce ne stăpânesc. Să lăsăm toate acestea viitorului, care cu cât va fi mai îndepărtat în cascada anilor, cu atât va da mai multă dreptate și mai strălucită amploare acestui prezent de sacrificii și de entuziasm.

Dar să pregătim această perspectivă a viitorului: să curățim tot mai mult calea desfășurării istorice, care dintr'un început a fost numai ascendentă. Pornind dela neînsemnatele și slabele înjghebări, de voavodate române, trecând prin cea mai frământată viață din istoria popoarelor a Principatelor, prin scrierile de orizonturi noi dela 48, apoi urcând spre primul pas de înfrățire de sub Cuza, și spre cel de întărire și eliberarea parțială de sub Carol, firul istoriei neamului urcă la zilele de glorie pe cele mai înalte culmi de sub Ferdinand cel Mare.

Să nu ne îmbătam de entuziasm și să nu ne culcăm pe laurii izbânzii. Noi sacrificii și mari de tot, ni se cer pentru a consolida, înfrăți pe deplin opera cucerită. Mai vrednic este cel ce păstrează, decât cel ce câștigă, ne o spun bătrânii.

În orice moment, dar mai ales acum, la marea sărbătoare a unei decade dela Unire, să ne îndreptăm gândurile către aceia cari cu cugetul, cu inima și cu sângele lor au clădit noul temelie al edificului și dezvoltării noastre naționale.

Să ne îndreptăm cu gândul și cu tot cugetul spre panteonul național dela Alba-Iulia, preamărind trecutul în imnuri de recunoștință; să ne oțelim la munca de refacere și consolidare a prezentului; să arătăm vecinilor și lumii întregi că ceea ce s'a consfințit prin tratate, este meritul și dreptul nostru, că suntem vrednici, tari și gata oricând să fim toți ca unul, în marile momente ale neamului român.

Alba-Iulia să însemneze oricând recunoștința și reculegerea înăuntru; un avertisment și un scut tare în afară!...

Căci Alba-Iulia este altarul, pe care Domnul l-a dăruit neamului: să ne bucurăm, să ne veselim și să ne oțelim printr' insul!...

Dr. Florian Dinculescu.

Zi de armistițiu

A doua zi de Rusalii Alba-Iulia iarăși va deveni simbol și realitate.

La 20 Maiu Ţara întregă își va îmbrăca haina de praznic, iar în Cetatea lui Mihaiu Viteazu se va aduna pentru câteva ceasuri tot ce are mai bun, mai nobil și mai reprezentativ aceasta țară, Va fi acolo Regele și poporul întreg.

Va fi acolo Regele!

Micutul nostru Rege, idolul acestui neam greu încercat, va coborî pentru prima dată în mod solemn în sfânta cetate a românismului, reprezentând acolo memoria marilor Săi înaintași, reprezentând Dinastia Română și reprezentând prin dragălașa-i înfățișare și ființă viitorul Neamului Românesc.

Momentele sublime, când Rege și Popor își dau întâlnire pentru un praznic, sunt cele mai scumpe clipe de cimentare a legăturilor dintre Dinastie și Neam, sunt dovezile cele mai convingătoare a sincerității sentimentelor ce animează acești doi factori hotărâtori în viața unui Neam.

Splendidul corolar, ce se va aduna la Alba-Iulia în jurul M. Sale reprezentând întreg poporul Românesc, va fi mândru de Regele său, iar Regele se va convinge cu întreaga sa intuiție ingerească despre admirația Poporului față de Acela, în al Cărui nume azi Ţara a luat o așa frumoasă cale de dezvoltare și care în viitor preluând moștenirea, va impune acestui popor frumoasele Sale intenții și calitățile marilor Săi antecesori.

Prezența tuturor partidelor românești și neromânești, la Alba-Iulia, strângerea lor într'un singur mănunchiu sub scutul înțeresc al Regelui Mihaiu, poate servi micilor și marilor dușmani din afară un serios memento, iar fiilor rătăciți din cuprinsul Ţării o inspirație pentru un viitor mai puțin încărcat cu greșeli și abateri dela îndatoriri românești.

Ziua de 1 Dec. 1918 dela Alba-Iulia a fost ziua armistițului între poporul românesc și dușmanii lui din afară, sperăm și dorim ca ziua de 20 Maiu 1929 să fie ziua armistițului politic intern, ziua împăciurei frățești.

Dorim ca aceasta zi de mare comemorare istorică să nu fie o simplă zi plină cu mult fast și cu mai puține rezultate, ci ca aceasta zi, ce închide istoria de zece ani dela Unire să fie ziua ce deschide drumul unei munci încordate pentru viitorul neamului nostru; și plină de jertfă și abnegație să fie ziua începutului glorioaselor realizări pacifice pentru un viitor bine cimentat și plin de glorie românești.

Sperăm și dorim din suflet ca prezența micului nostru Rege la Alba-Iulia să impregneze în sufletele celor prezenți curățenia Sa sufletească și să le împrumute toată curățenia gândurilor Sale, inspirându-i pentru viitor. Sperăm și dorim ca reevocarea Marelui Adunări din 1 Dec. 1918 să provoace în cei prezenți acea sinceră animație și stare de suflet care a stăpânit și Adunarea de acum zece ani.

Și dacă gândurile noastre și dorința noastră aci exprimată se vor realiza, viitorul nostru nu va mai cunoaște zbucium și suferințe; va cunoaște numai cea fericire și prosperare pentru care au murit eroii noștri și la care este îndreptățit acest popor care a știut să aducă timp de secolii atâtea jertfe mari și neperitoare.

Dr. A. T. Mureșan.

Simbolul păcii și iubirii.

Oamenii sunt obișnuiți să încusteze pe răboj întâmplările mari și mici din viața lor, dar mai ales pe cele mari, cu sărbătorească bucurie le înscrie pe firul mare al timpului, sintetizând în mintea lor limitată simbolice popasuri istorice. Așa și creiază ei istoria din mici frânturi de eternitate, smulgând vieții treptat-treptat senza ascuns și cu fiecare rost mare și omul bănuiește al fi desprins din ființa sa trecătoare, un nou început de undă marchează ritmul vieții sale mereu în devenire.

În lupta aceasta dintre universal și parcellar se poate observa tot procesul secular al istoriei, în tendința vesnică a omului de a împăca idealul cu realitatea: această mizeră viață rămâne vesnic cu mâna întinsă către acel mare necunoscut, care cuprinde tot într'o armonie perfectă care există pretutindeni și nicăieri! Așa se explică de ce istoria, această evanghelie în care ni se povestește de întâmplări din viața omenirii ce au însemnat etape de progres material și spiritual rămâne cu o uriasă creație a multimilor. În ea se prezintă într'o secțiune gigantică fresca sufletească a popoarelor care și aduc cu generozitate darurile sufletului lor în patrimoniul umanității, mișcându-se vesnic spre universalitate.

Numai multimile anonime, aceste formidabile rezervoare de energie, în marea lor dărnicie și-n frământările lor adânci sunt în stare să ducă lupta pentru cucerirea tainelor naturii, pentru ridicarea prestigiului omului, sunt în stare a face din oameni mici-mari, creiând și distrugând în permanență idoli, simbolurile năzuințelor lor spre perfecțiune.

Dar pentru a se ridica la universalitate omul are nevoie de o treaptă în dezvoltarea sa: are nevoie de ași desăvârși spiritul de solidaritate cu grupul social din care în mod fatal face parte, integrându-și conștiința sa în conștiința ansamblului etnic. Patria, devine pentru om vehiculul necesar al culturii și civilizației!

Ea fost dat acestui neam să aibă granițe firești: Tisa, Nistru, Dunărea și Marea, ce împrejmuesc o minunată bucată de pământ frământată cu sângele strămoșilor noștri. Frânți până ieri în bucăți de vicisitudinile istoriei, am renăscut prin eforturile noastre ce-au rupt zăgazul pus de dușmani în calea progresului nostru, iar astăzi ca un organism unitar, puternic și mare ne putem afirma liber în concertul celorlalte popoare. Din frământările de veacuri ale poporului românesc se desprinde simbolul Albei-Iulii, clipea înfrățirii de odinioară devenită astăzi vesnicie.

La Alba-Iulia sărbătorim triumful dreptului nostru la viață: al permanenței noastre ascensiuni: acolo sufletul nostru, al celor vii va curge în cascade nesfârșite, iar sufletul celor morți va pluti ca un parfum misterios printre rândurile noastre.

Acolo va fi sărbătoarea înfrățirii noastre vesnice și-a păcii, deasupra creștelor noastre se vor împărți cununi de lumină, iar cerurile se vor deschide larg spre a primi ofranda bucuriilor unui popor plin de recunoștință, care și trăiește sărbătoarea renașterii sale.

În ascensiunea noastră neînteruptă dela embrionarele formații sociale, până la marea creațiune actuală, în salba nesfârșită a timpului am atârnat perlele sufletului nostru.

Alba-Iulia, va rămâne simbolul înfrățirii, păcii și-al iubirii. Este un sfânt prilej de reculegere atât pentru sufletele bune, cât și pentru cele ră-tăcite.

Iluziile sterpe ale dușmanilor din afară și dinăuntru se vor izbi de aci înainte de zidul de fier al realității noastre.

Petre Tușea.

†

Sever Colbazi

La încheierea ziarului primim prea trista veste că unul din prietenii noștri devotați, idealistul Sever Colbazi, s'a stins prea curând din viață. Transmitem îndureratei familii condoleanțele noastre vii simțite.

Să-i fie țărâna ușoară.

Poșta Redacției.

Domnii colaboratori și îndeosebi cei din streinătate sunt rugați a souza amânarea publicării prețioaselor lor articole. Marile serbări ne-au constrâns la asta. Începând cu numărul viitor vom reveni la normal, adică publicarea lor în ordinea sosirii în redacție.

Ținem să mulțumim și pe această cale distinselor doamne senator Ghidionescu, care a avut deosebită afabilitate să ne traducă articolul de fond în limba franceză și engleză.

Redacția.

Redactor responsabil:

Dr. A. T. MUREȘAN

FRĂȚI ȚĂRANI!

S'au început în toate județele organizarea cetelor de voinici. În aceste cete vor intra flăcăii tineri dela 16 ani în sus, ca să se pregătească sub sfatul și conducerea bătrânilor pentru viața de adevărați cetățeni.

Voinicii sunt tineretul partidului național-țărănesc. Ei vreau să devie vrednici luptători pentru binele neamului și al Ţării.

În toate satele trebuie să se facă acele organizații ca să putem sfinți rând pe rând în toate județele steagurile voinicesti.

Frăți Țărani! Întăriți biruința noastră a tuturor prin organizarea tineretului în rândurile partidului dlui Iuliu Maniu.